

uden for Politiets Indflydelse, kan skønne over Politiets Handlinger. Jeg vender tilbage til at sige, at her i dette Tilfælde vilde det i de fleste Tilfælde blive Politiet, der kommer til at skønne over sine egne Handlinger, og den sigtede vil — det gentager jeg — blive staaende ved Politiets Skøn. Der er en Ting til, som er farlig i dette Forslag, og det er Politidirektørens Ret til at skønne over, hvem der kan nøjes med et Bødeforelæg, og hvem der skal tiltales ved den offentlige Ret. Hvis det var saaledes, at alle de Sager, der ikke medførte en højere Straf end en Bøde op til 40 Kr., skulde afgøres ved Bødeforelæg, saa kunde man dertil sige som saa: Ja, der sker dog ens Ret for alle; men nu skal jo Politidirektøren efter Forslaget skønne over, hvorvidt vedkommende skal nøjes med et Forelæg, eller om han straks skal tiltales ved den offentlige Ret. Om den offentlige Ret kan man sige mange Ubehageligheder, men et Gode har den dog, og det er det, at der kunne vi alle komme hen, selv den bedste Borger kan en Gang blive tvungen til at møde i den offentlige Ret. Men ved dette Forslag vil det at komme i den offentlige Politiret i langt højere Grad end nu være det samme som at blive sat i Gæbestokken, og de Folk, om hvem Politidirektøren skønner, at de af en eller anden Grund bør offentlig udstilles til Skræk og Advarsel, vil han da kunne henvise til den offentlige Ret, naar han skal skønne over, paa hvilken Maade Sagen skal afgøres. Politidirektøren vilde herved have en Slags vilkaarlig Magt, som jeg i alt Fald ikke vil være med til at give ham. Jeg kan henvise til de forskellige efter min Mening meget vægtige Indvendinger, der kom frem ved Behandlingen i Fjor, som yderligere Indvendinger mod Forslaget, der her foreligger, men jeg skal kun fremhæve en Ting. Jeg rettede, da Sagen var for forrige Gang, et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, som jeg dog intet Svar fik paa. Dette Spørgsmaal var en af mine Grunde til, at jeg mente at burde bekæmpe Forslaget. Kjøbenhavns Politiet, og navnlig Kjøbenhavns Politidirektør, nyder jo nemlig ikke nogen særlig Popularitet i Kjøbenhavn, tværtimod er der en meget stærk Misstemning mellem Politidirektøren paa den ene Side og Kjøbenhavns Befolkning paa den anden Side, og saa længe den Misstemning hersker, saa længe har i alt Fald jeg den største Betænkelighed ved at udvide Politiets Magtomraade. Denne Misstemning fik — som jeg forrige Gang sagde

— sit særlige Udslag i 1896, da alle Partier — Højre, Venstre, Socialdemokratiet — alle i samme Grad og med samme Styrke protesterede imod den Maade, hvorpaa Politiet var optraadt i en Række Tilfælde, og særlig mod Politidirektøren, mod Ledelsen af Politietaten. Højre, af hvem Politidirektøren dog kunde vente den største Støtte, drev det endogsaa til en Adresse til Justitsministeren, i hvilken det forlangte af ham, at han snarest mulig vilde gennemføre en bedre Ordning og Ledelse af Kjøbenhavns Politiet. Den højtærede Minister svarede, at Politiets Forhold var Genstand for en nærmere Prøvelse i Ministeriet og tilføjede, at han vilde søge Manglerne afhjælpne. Siden denne Forhandling fandt Sted mellem Højres Repræsentanter — Bestyrelsen for Højres Arbejder- og Vælgerforening i Kjøbenhavn — og den højtærede Minister er der intet sket — hverken i Retning af at afhjælpe Manglerne ved Politiet eller Personskitte — som kan berettiget Ministeren til at tro, at Tillidsforholdet mellem Kjøbenhavns Borgere og Politiet nu er bedre end før. Jeg kunde ønske at spørge den højtærede Minister, om han har foretaget noget denne Sag vedrørende, eller om han er bleven saa overbevist om Politiets Fortræffelighed, at han mener, at der ikke bør ske noget. I begge Tilfælde vil Svaret have sin Betydning, og for mig staaer det saaledes, at naar alle Partier i en stor Hovedstad som Kjøbenhavn samles i en enstemmig Erklæring om, at Politiets Ledelse er mangelfuld og uheldig, saa skal man ikke gaa til at udvide dette Politis Magt og ikke gaa til at give Politidirektøren en saadan Tillidserklæring, som det vilde være at lægge en stor Del — ja, jeg siger det til Trods for, at jeg ved, at den højtærede Minister vil protestere derimod — en stor Del af den dømmende Magt over i hans Hænder. Jeg kan sige til dette Tings Flertal, at jeg er overbevist om, at det vil tjene ogsaa sig selv bedst ved at fastholde Grundlovens Aand og Mening, som er: offentlig Retspleje og Adskillelse af Administrationen og Domsmagten. Det er jo saaledes, at den kjøbenhavnske Befolknings Mistillid til Politidirektøren har vist sig ved en stadig Udvandring fra Højre til Oppositionen. En af Grundene til, at Oppositionen vokser saa stærkt i Kjøbenhavn, er sikkert det Politivæsen, vi have. Befolkningen vandrer over til Oppositionen, fordi den venter af Oppositionen bedre Politiforhold, bedre Retsforhold i det hele taget, og jeg tror, det vil skuffe den kjøbenhavnske Befolkning, hvis dette høje